

Konuşan Sandviç

Yavuz DEMİRKIRAN

Konuşan Sandviç

Yavuz DEMİRKİRAN

Molly ögle yemeğinde bir park bankında oturuyordu, kırmızı sırt çantası yanındaydı. Altın kahverengi, sıcak peynirli sandviçini açtı. Peynir kenarlarından sızıyordu ve üstünde minik bir kâğıt şapka vardı. Tam bir ısırık alacakken küçük bir ses, "Lütfen beni yeme!" dedi. Molly yerinden sıçradı. Sandviğin iki parlak siyah zeytin gözü ve maruldan bir gülümsemesi vardı.

"Konuşabiliyorsun!" diye fısıldadı Molly, ela gözleri kocaman açılmıştı. "Elbette konuşabilirim," dedi sandviç. "Ve büyük hayallerim var. Öğle yemeği olmak değil, dünyayı görmek istiyorum!" Molly kıvrıkcık saç tutamlarının sandviğin zeytin gözlerindeki yansımasına baktı. Daha önce hiç konuşan bir sandviçle tanışmamıştı. Sandviğin boynunda marul yaprağından bir atkı vardı ve çok kararlı görünüyordu.

Molly bir an düşündü. Meraklı ve nazıktı, biraz da temkinliydi. Ama sandviçin hayali çok büyük ve cesurdu. "Tamam," dedi. "Sana yardım edeceğim. Ama dikkatli olmalıyız. Park aç kumrularla dolu." Sandviç sevinçle zıpladı. "Macera bizi bekliyor!" diye sevindi. Molly onu nazıkçe kırmızı sırt çantasına yerleştirdi.

Parkın içinden yola koyuldular. Aniden, gri tüylü, bacağına kırmızı bir ip olan tumbul bir kumru yakınlarına kondu. Parlak turuncu gözleri sırt çantasına dikilmişti. "Benim!" diye öttü. Daha fazla kumru aşağı süzüldü. Molly koştu, beyaz spor ayakkabıları çimenlere vuruyordu. Sandviç, "Daha hızlı, Molly!" diye bağırdı. Kaçıp yön değiştirdiler ama sürü yakından takip ediyordu.

Kumrular hızlıydı ama Molly daha hızlıydı. Büyük bir meşe ağacının arkasına koştu ve nefesini tuttu. Kıvrık kuyruk tüylü kumru lideri, sağına soluna bakarak kasıla kasıla yürüdü. "Nereye gittiler?" diye homurdandı. Molly ve sandviç kıpırdamadan durdular. Sonunda kumrular pes edip uçup gitti. "Çok yakındı!" diye fısıldadı sandviç. "Hadi gidelim!"

Hızla ilerlediler ama yeni bir engel çıktı: çimenlerin üzerine serilmiş, tabaklar ve bardaklarla dolu bir piknik örtüsü. "Üzerinden geçmemiz gerek," dedi Molly. "Ama korkutucu. Biri bizi görebilir." Sandviç zeytin gözlerini sırt çantasından çıkardı. "Birlikte başarabiliriz," dedi. "Sadece hızlı ve sessiz ol." Molly başını salladı ve örtüye adım attı.

Yolun yarısında bir bardak sallandı ve bir kaşık takırdadı. Molly donakaldı. Kitap okuyan bir adam başını kaldırdı ama küçük sandviçi görmedi. Sadece burnunu kaşıyıp okumaya devam etti. Molly bir tabak kurabiye'nin yanından parmak uçlarında geçti. Sandviç fısıldadı: "O kurabiyeler lezzetli görünüyor ama ben burada kalmıyorum!" Diğer tarafa güvenle ulaştılar.

Parkın ötesinde kalabalık bir yemek pazarına girdiler. Tezgâhlar meyveler, ekmekler ve peynirlerle dolup taşıyordu. Hava tarçın ve taze ot kokuyordu. İnsanlar hızla geçiyor, satıcılar mallarını bağıırıyordu. Molly sırt çantasını sıkıca tuttu. "Nereye gitmeliyiz?" diye sordu. Sandviç dışarı baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama gördüğümde anlayacağım."

Bir balık tezgâhının ve portakal kulesinin yanından geçtiler. Sandviğin zeytin gözleri kocaman açıldı. "Ne çok yemek var!" diye soludu. "Ama hiçbirini benim gibi büyümlü değil." Molly gülümsedi. "Belki büyümlü yemekler için özel bir yer vardır." Sandviç başını salladı. "Umarım. Bir yere ait olmak istiyorum." Pazarın neşeli gürültüsünü dinleyerek yürümeye devam ettiler.

Sonra sandviç bir şey fark etti: bir fırın ile bir çiçek tezgâhı arasına sıkışmış küçük bir restoran. Kapının üstündeki tabelada "Büyülü Lezzetler" yazıyordu. Pencereden, kendini dolduran bir çaydanlık ve küçük bir dans yapan bir muffin gördüler. Sandviçin peynir kenarları heyecanla titredi. "Burası!" diye haykırdı. "Burası benim yerim!" Molly hem mutlu hem de biraz hüzünlü hissetti.

Molly sandviçi restoranın kapısına taşıdı. Nazık gülümsemeli, dost canlısı bir kadın kapıyı açtı. "Hoş geldiniz!" dedi. "Biz burada büyülü yemekleri severiz." Sandviç bir masaya zıpladı ve dans eden muffin ile çaydanlığa baktı. "Evimi buldum," dedi yumuşak bir sesle. Molly'nin gözleri yaşla doldu ama gülümsedi. "Sevindim," diye fısıldadı.

Sandviç Molly'ye döndü. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Beni dinledin ve bu her şeyi değiştirdi." Molly sandviçe nazıkçe sarıldı, peynirini ezmemeye dikkat etti. "Seni özleyeceğim," dedi. "Ama hayalini bulduğun için mutluyum." Sandviç ona minik bir marul yaprağıyla el salladı. "Her zaman arkadaş olacağız," dedi.

Molly pazarın içinden geri yürüdü, kırmızı sırt çantası daha hafif ama kalbi dopdoluydu. Konuşan sandviçi ve büyük hayallerini düşündü. Başta temkinliydi ama komik arkadaşını dinlemek harika bir maceraya yol açmıştı. Çiçek tezgâhının yanından geçerken gülümsedi. Bazen en güzel dostluklar, sadece dinlediğinde başlar.

Parka dönen Molly aynı banka oturdu. Kumrular gitmiş, piknik örtüsü katlanıp kaldırılmıştı. Yemek kutusunu açtı ve başka bir peynirli sandviç buldu ama bu sessizdi. Bir ısırık aldı ve arkadaşını düşündü. Onun mutlu olduğunu, muffin ve çaydanlıkla dans ettiğini umdu.

O akşam Molly ailesine konuşan sandviçi anlattı. Güldüler ve sorular sordular. Molly ela gözleri parlayarak kumrulardan kaçıışı ve korkutucu piknik örtüsünü geçişi anlattı. "Cesurdun," dedi annesi. Molly başını salladı. "Ve bir arkadaş edindim," dedi. "Hepsi dinlediğim için."

Molly konuşan sandviçi hiç unutmadı. Başkalarını dinlemenin sürpriz dostluklara yol açabileceğini öğrendi. Ne zaman peynirli sandviç hazırlasa gülümser ve fısıldardı: "Büyük hayaller kur." Ve büyülü restoranda bir yerde, zeytin gözlü ve marul atkılı bir sandviç de gülümsüyor, cesur arkadaşı Molly'yi hatırlıyordu.